

[Gertrud Stjernholm Nielsen]

Lad mig også trække et andet punkt frem, som forslagsstillerne efter kommunisternes mening har misforstået. Det drejer sig om § 8, stk. 3, den paragraf, der tillader undladelse af kursusdeling. Denne bemyndigelse ønskes ophævet, angiveligt for at skolen ikke må udvikle sig til en udelt enhedsskole med samme undervisning for alle. Ja men ideen med enhedsskolen er ikke, at nogle skal hæmmes i deres udvikling, tværtimod, og hvis man vil stille de nødvendige lærerkræfter og undervisningsmidler til rådighed, vil det heller ikke blive resultatet.

Den sidste ting, jeg vil trække frem, er den ændring, der går ud på, at også danskundervisningen skal foregå på to kurser af forskelligt indhold. Der er for kommunisterne ikke tvivl om, at der ikke har været praktiserende lærere med til at lave dette forslag. Det betyder i virkeligheden, at man slagter den ordning, der ellers har kendetegnet dansk skoletradition, nemlig klasselærerbegrebet. Forestiller man sig dette forslag vedtaget, vil det blive endnu sværere end nu at finde en lærer, der har alle elever i et vist antal timer. Nu tror jeg trods alt ikke, at det er klasselærerne, forslagsstillerne har villet til livs. Men så burde man i stedet for have stillet forslag om at genindføre den tidligere ordning med realafdelingen og 8., 9. og 10. klasse for de elever, der ikke kunne komme i realafdelingen. Måske er det også det, man allerhelst vil.

Kommunisterne kan ikke medvirke til dette lovforslags vedtagelse.

Ole Vig Jensen (RV):

Min interesse for det konservative forslag skærpedes, da jeg så, at man i de indledende bemærkninger henviste til den gyldne tid i 1958, da man gennemførte en betydningsfuld skolelov. Det gav mig anledning til at slå op i Folketingstidende fra 1957-58, hvor hr. Flemming Hvidberg som det konservative folkepartis ordfører i sp. 4216 siger:

»Det ligger i konservatismens væsen, at den ikke indlader sig på forandringer, hvis konsekvenser ikke kan overskues, og som man ikke har kontrol over.«

Det forekommer mig, at forslagsstillerne med dette forslag lever udmærket op til hr. Hvidbergs syn på konservatismen. Jeg synes i øvrigt, det er interessant, at man henviser

netop til 1958-lovgivningen, for jeg kan godt huske – det var dengang, hvor jeg for alvor begyndte at interessere mig for det politiske liv – at da førte det konservative folkeparti et felttog, ikke blot her i tinget, men ud over det ganske land. Der var meget få rosende bemærkninger til 1958-loven og til dens minister, hr. Jørgen Jørgensen. Men nu vel, jeg kan kun glæde mig over, at her ca. 20 år efter er der altså så gode ting i 1958-loven, at man nu kan henvise til den som et gode, ja, oven i købet overtage selveste formålsparagraffen. Jeg er sådan set enig med det konservative folkeparti i, at det var en god formålsparagraf. Jeg tror, jeg oven i købet fra denne talerstol i 1972, da vi diskuterede folkeskolelov første gang, sagde, efter at vi havde haft en noget ophedet debat omkring den daværende formulering, som var hr. Heinesens, at det var en god idé at fastholde 1958-lovens formulering, for den var god.

Men nu har vi altså fået en anden, og jeg synes, den er udmærket. Jeg kan i øvrigt huske, at hr. Jørgen Jørgensen ved samme lejlighed sagde, at den passede bedre til den nye tid. Han tænkte formentlig, sådan som det også er nævnt fra talerstolen her i dag, at det er ønskeligt også at få formuleret noget omkring skole-hjem-samarbejdet, som vi jo netop har med i denne formålsparagraf.

Forslaget er ikke udtryk for nogen landvinding på det skolepolitiske område. Jeg opfatter det mest som en tilbagevenden til en skolelovgivning, som jeg i og for sig er glad for at vi har forladt. Jeg mener ikke, det er ønskeligt, at vi vender tilbage til den delte skole. Jeg synes, vi har mange gode erfaringer med den udelte skole, og jeg synes i øvrigt, det er udmærket, at der netop er åbnet op for, at man lokalt selv kan beslutte, i hvilken udstrækning man vil føre princippet helt igennem.

Man opererer også i det konservative forslag med en obligatorisk afgangsprøve. Den er vi i det radikale venstre modstandere af. Vi er tilhængere af, at man frit kan vælge at gå til prøve, men det skal ikke være en tvang.

I forslaget ønsker man, at samarbejdet mellem skole og hjem i høj grad skal foregå skriftligt. Det er selvfølgelig udmærket, og det sker også i dag, at man udtrykker sig skriftligt i samarbejdet, men jeg tror, det er meget mere væsentligt, at vi får forældre og